

Există povești despre copii extraordinari care sunt aleși încă de când se nasc să întreprindă expediții mărețe și să-i înfrângă pe cei răi și ticăloși.

Aceasta nu este o astfel de poveste.

Uneori ești doar un copil oarecare.

Uneori te alegi tu singur.

Apropie-te! Așază-te comod! Acum călătorește spre doi munți. Sunt vii, cel puțin pentru cei care trăiesc în preajma lor. Unul dintre ei se înalță înspre slăvi, întunecat. Umbra pe care o aruncă înseamnă răzbunare, nerăbdare și frică. Sanlagitanii îi spun Muntele Kahna.

Celălalt munte – dacă se poate numi astfel – este scăldat în lumină. Urcă pe el și vei dobândi cele mai de seamă comori ale vieții, oricare ar fi acelea. Acesta este Muntele Isa.

Acum nu ai cum să vezi Isa. Nicio ființă omenească nu și-a înălțat ochii până la el. Și totuși, sanlagitanii sunt convinși că muntele acesta le vorbește. Iar ei își dau viața străduindu-se să îi răspundă. Încearcă să călătorească iar și iar. Sunt împinși înainte de credința lor, fără să știe că ei cred în ceva greșit. Corăbiile li se scufundă. Inimile li se frâng. Și, cu toate astea, încă pornesc în aceste călătorii pentru că simt că Isa este acolo, într-o zare nevăzută. Undeva departe, și totuși destul de aproape pentru a fi atins. Undeva, dincolo de marea cea îndepărtată.

Cei trei

Lalani Sarita, care avea doisprezece ani, auzise de multe ori povestea fiarei de pe munte. Știa despre chipul ei pocit, despre casa plină cu comori furate, despre înclinația către tot felul de tertipuri malefice; cu toate acestea, Lalani stăruia să audă povestea încă o dată. Era o noapte perfectă pentru povești cu fantome. Strălucirea albăstruie a lunii se răsfrângea printre stinghiile casei familiei Yuzi, iar înăuntru, borcanele cu licurici luceau ca niște stele în colțurile camerei de zi. Așezată în balansoarul ei, Lo Yuzi se aplecă în față, ținându-și ascultătorii cu privirea. Erau trei la număr, desigur: Lalani, apoi prietena ei cea mai bună, Veyda, și fratele mai mic al Veydei, pe nume Hetsbi.

— Imaginează-ți că ești un bătrân, spuse Lo Yuzi, care era mama Veydei și a lui Hetsbi.

Vorbea cât de tare se poate vorbi în șoaptă, iar când se mișca, balansoarul scârțâia. Măinile ei, aspre și pline de cicatrici după ani întregi de smuls plante, i se odihneau în poală.

— Chipul îți este brăzdat de zbârcituri și nu ai nas, continuă ea.

Lalani își lipi palmele de obraji și îi trase în jos, închipuindu-și cum ar fi să-i atârne fața de bătrânețe. Hetsbi, care era doar cu un an mai mic decât fetele, începu să râdă, în spatele pumnului strâns.

— Locuiești pe Muntele Kahna, continuă Lo Yuzi. Îți petreci zilele singur, visând la cealaltă viață a ta, când aveai prieteni și familie. Dar știi că viața de acum ți-a fost dată din pricina păcatelor tale. Și, într-o zi, un băiat viteaz, dar speriat hotărâște să urce pe munte, cu toate că sătenii îi spun să nu o facă.

Chipul lui Lo Yuzi se întunecă.

— „Muntele Kahna nu dorește să fie deranjat!” spun sătenii. „Are să te înghită de viu!”

Și Lo Yuzi făcu un semn înspre ei ca și când ar fi înhățat ceva. Toți trei tresăriră, deși femeia mai făcuse așa de zeci de ori până atunci.

— Și tu știi că sătenii au dreptate, pentru că muntele iubește doar ce este rău, la fel ca tine. Dar băiatul acesta nu pleacă urechea la vorbele sătenilor. Își umple plosca norocoasă din bronz și pornește la drum. Iar asta îl face fericit, pentru că...

— Stai! spuse Hetsbi, încruntându-se. Ai uitat de ochi!

O, așa era! Și Lalani își dăduse seama de asta. Ochii erau partea cea mai importantă din toată povestea.

Veyda își aruncă peste umăr părul lung, negru ca pana corbului și începu să și-l împletească, lucru pe care-l făcea atunci când nu avea răbdare.

— A, da, ochii! rosti Lo Yuzi.

Oftă și se lăsă pe spătarul balansoarului. *Scârț!*

— Cred că va trebui să o luăm de la capăt altă dată.

— Întoarce-te doar puțin mai la început și pe urmă putem continua, spuse Lalani iute.

— Prefer să pornesc pe o cale nouă decât să urmez căi deja bătătorite, zise Lo Yuzi. Pe lângă asta, e vremea de culcare. Trebuie să ne trezim cât de devreme vom putea, să nu ne pârlască soarele.

Dar asta nu avea să-i ajute cu nimic și toți patru o știau bine. Nu mai căzuse strop de ploaie de luni de zile, iar căldura era necruțătoare. Nu conta cât de devreme te trezeai, tot aveai să transpiri.

Veyda era deja pe jumătate în picioare. Lo Yuzi pocni din degete spre fiica ei și îi făcu semn să se așeze înapoi.

— Întâi rugăciunea!

Veyda oftă și se așeză din nou la locul ei.

Lo Yuzi își plecă fruntea. Lalani făcu la fel.

— Munte Kahna, rostiră toți într-un glas, deși Lalani bănuia că de fapt Veyda nu scotea niciun cuvânt. Mai cruță-ne încă o noapte. Rămâi tăcut și liniștit, pe măsura recunoștinței noastre.

De cum se culcușiră sub învelitorile lor umplute cu *ostrum*, răsfirate pe podeaua din odaia de dormit, Veyda, ca de obicei, începu să bombăne ceva despre rugăciune.

— Ce tâmpenie! spuse ea în șoaptă, întorcându-se pe o rână, cu fața spre Lalani.

Lo Yuzi era în odaia de spălat; clătea legumele pe care le culseseră mai devreme.

— De ce să rugăm un munte să rămână tăcut? Munții sunt doar munți! continuă Veyda.

— Nu vorbi așa! spuse Hetsbi.

Lalani nu mai cunoștea niciun băiat așa de sperios ca Hetsbi. Poate din cauză că nu avea un tată care să-i arate cum să se poarte ca bărbații. Dar mulți alți băieți nu aveau tată. Mai ales dacă erau copii de marinar, așa ca ei trei.

În Sanlagita, dacă erai marinar, nu trăiai prea mult.

— Oricum, este o poveste frumoasă, zise Lalani. Aș vrea să-mi spună și mama mea povești ca asta.

În minte îi veni chipul zbârcit și ochii obosiți ai mamei ei.

— Poate că asta și este: o *poveste*. Sunt prea multe povești în locul ăsta, spuse Veyda.

— Atunci poate că ar trebui să urci tu pe munte, zise Hetsbi, trăgându-i un cot în spinare. Dacă tot este „doar un munte“. Ia mâine o ploscă și pornește în sus, pe munte. Să te vedem atunci cât ești de vitează.

— Am eu lucruri mai importante de făcut, răspunse Veyda. Am nevoie de plante pentru alifia lui Toppi.

Toppi Oragleo, bebelușul bolnav care locuia la trei case de ei.

Lalani își împinse învelitoarea într-o parte cu picioarele. Era prea cald pentru învelitoare. Pentru orice era prea cald.

— Te ajut eu să le culegi, spuse Lalani.

Veyda zâmbi trist.

— Nu cred că am nevoie de prea mult ajutor, *sola*. Nu prea au mai rămas multe plante.

— Apropo de Toppi, spuse Hetsbi cu însuflețire. Surorile lui zic că au găsit fire de păr pe pietrele de pe țărmul din sud. Părul *Zivei*!

— Pe bune? se miră Lalani.

Veyda își dădu ochii peste cap și întrebă:

— Și de unde știu ele că este părul *Zivei*?

— Era lung și negru și se întindea de la o piatră la alta ca o pânză! răspunse Hetsbi, încrucișându-și degetele subțiri. Altă explicație nu există.

— Toate femeile din sat au păr lung și negru, spuse Veyda. Ar putea fi al oricui.

Hetsbi își lăsă brațele moi pe lângă corp.

— Atunci cum a ajuns printre pietre? Întrebă el.

— Ar fi mai multe posibilități, spuse Veyda. Cum ziceam, sunt prea multe povești în locul ăsta. Noi avem de rezolvat probleme reale, de exemplu cum să fac eu leacul fără plante.

Cei trei nu mai spuseră nimic.

Asta chiar că era o problemă reală.

— Am putea să-i cerem muntelui să ne dea ploaie, zise Lalani încetișor.

— Eu n-am să-i cer nimic muntelui! spuse Hetsbi în șoaptă. Dacă ne aude fiara de pe munte? Dacă ne ascultă chiar în momentul ăsta, cu urechile ciulite, și vine să ne răpească în timp ce dormim?

— Astea sunt doar povești, spuse Veyda.

Lalani o prinse de mână pe prietena ei și o strânse, zicând:

— Las' că-i cer eu, pentru orice eventualitate.

Și închise ochii. „Te rog, Kahna, dă-ne ploaie!“ Imaginația ei începu să plutească pe munte în sus, tot mai sus. Încercă să-și închipuie acolo un binefăcător pașnic. Văzu în schimb cu ochii minții fiara, exact așa cum le-o descrisese Lo Yuzi, doar că acum avea și niște gheare lungi și ascuțite. Fiara se năpusti spre ea, clămpănind precum o creatură-copac și împrăștiind în urmă tot felul de comori.

„Dă-mi ochii tăi“, hârâi fiara, „și poți avea tot ce îți dorești!“

Casa cu lumină

Când se deșteptă Lalani din somn a doua zi dimineața, soarele încă nu se înălțase deasupra insulei Sanlagita. O găsi pe Veyda șezând pe podea în camera de zi, cu un coș gol alături.

— Uite ce plante! spuse Veyda.

Erau câteva frunze pe fundul coșului, dar nu însemnau mai nimic pe lângă câte erau de obicei. Veyda ridică o frunză. Era ruginie și veștedă.

— Nu știi dacă pe asta o pot folosi la ceva, iar copilașul tușește tot mai rău.

Toppi. Un băiețel energic. Avea trei surori mai mari. Și fetele aveau nume, desigur, dar pentru că rar erau văzute separat, lumea le numea simplu, surorile Oragleo. Frățiorul lor, primul băiat al familiei, era bolnav de mai multe zile. Mama lor era atât de disperată, încât îi ceruse ajutorul Veydei. În secret; nu trebuia să afle nimeni vreodată că o fetiță de doisprezece ani le dădea leacuri altora. Nici măcar tatăl lui Toppi, Maddux, care era un om cumsecade. În Sanlagita fetele trebuiau să păstreze tot felul de secrete. Mai ales față de *menyoro*, bărbatul care îi supraveghea pe toți sătenii.

— Ce putem face? întrebă Lalani, așezându-se pe vine lângă ea. Veyda lăsă frunza din mână și ridică din umeri.

— Avem nevoie de ploaie. Până la urmă tot va ploua, nu? Lalani nu răspunse.

— Trebuie să ajungi acasă iute, spuse Veyda, ridicându-se în picioare. Bărbații sunt deja pe mare.

Lalani se ridică și ea în picioare. Fără niciun chef. Nu-i plăcea deloc să meargă acasă. Casa Veydei era vie, plină de povești și plâsmuiri mărețe. Și casa lui Lalani arăta la fel, ca toate celelalte case din sat – construită din stîngii de lemn făcute din copaci doborâți, cu câte o cameră de zi, o odaie de dormit și alta pentru spălat, pentru traiul zilnic. Dar atmosfera era complet diferită. Casa lui Lalani era plină de umbre nevăzute, iar atmosfera era încărcată.

În casa familiei Yuzi nu era nicio umbră.

Doar lumină.

Fata de pe pietre

Pe Ziva ar fi putut-o salva părul ei. În schimb, acesta i-a fost retezat, iar Ziva s-a dus la fund în Marea Voalată și n-a mai fost văzută niciodată.

Veyda avea dreptate în legătură cu Sanlagita și poveștile ei. Și, dintre toate poveștile acelea, preferata lui Lalani era cea despre Ziva.

Mora Pasa, o bătrână cu zbârcituri adânci precum niște văi, era singura persoană de pe insulă care o cunoscuse pe Ziva – nu ca fantomă, ci pe vremea când aceasta era o fetiță în carne și oase și respira. Bătrâna Mora era căpetenia unui clan de țesători, niște răutăcioși la care Lalani mergea deseori ca să cumpere ață de cusut pentru mama ei. De fiecare dată când trecea pe acolo, Lalani o întreba pe bătrâna Mora despre Ziva.

Mora spunea același lucru de fiecare dată:

— Era o fetiță isteață, la fel ca prietena ta, Veyda. Dar era blestemată. Fusese limpede de când se născuse. Nu arăta ca toți pruncii din sat. Avea pielea fină, cafenie, dar spuzită cu niște pete roșii întunecate, ca sângele, pe care oricât le spălai, nu dispăreau. Semnul acesta din naștere i se întindea de la gât până

la urechi și parcă era viu și i se târa în sus, pe față. *Menyoro* nu a putut s-o ajute cu nimic. Ne-a avertizat pe toți, chiar și pe copiii mici, cum eram și eu pe vremea aceea, să ne ferim de Ziva, altminteri puteam fi blestemați și noi. Părinților ei le era rușine. Iar ceilalți o făceau pe Ziva să-i fie rușine și ei. Suferința aceasta îi împovăra viața. Refugiul ei erau poveștile despre Sanlagita. Mai ales povestea despre Muntele Isa. Credea cu toată ființa ei că exista o insulă în nord pe care se găseau cele mai de seamă comori ale vieții. Dar *menyoro* n-ar fi lăsat-o niciodată să se facă marină. O fată marinăreasă! Și încă una blestemată, pe deasupra! Poți să-ți închipui?

Nu, Lalani nu-și putea închipui.

După câte spunea Mora Pasa, Ziva avea doar treisprezece ani atunci când s-a ascuns pe o ambarcațiune în Ziua Plecării pe Mare. Credea că, după ce vor ajunge deja în larg, bărbații n-au s-o poată alunga, că nu ar face asta niciodată. Doar nu erau să alunge o fetiță.

Dar vai, cât de amarnic se înșelase!

Mora Pasa insistă că, atâta timp cât trăise, Ziva fusese o fată blândă. Dar moartea o făcuse mânioasă și răzbunătoare. Sătenii ziceau că Ziva băntuia țărnișurile insulei. Când era în toane deosebit de proaste, trăgea peștii în adânc, astfel încât niciun cârlig nu mai ajungea până la ei. Odată, un pescar din sat a fost surprins de o furtună pornită din senin și s-a înecat, iar pentru asta oamenii au învinovățit-o tot pe Ziva.

Unii ziceau că ea era de vină până și pentru lipsa ploii.

Dar Lalani știa că nu era așa.

— Eu știu că nu tu ai secăt pământul, îi șopti Lalani Zivei în timp ce ieșea de pe cărarea din mijlocul satului, îndreptându-se sprintenă spre țărmul din sudul insulei. Și mai știu că nu e vina ta că te-ai născut însemnată.

„Dacă te-aș fi cunoscut pe vremea aceea“, se gândi Lalani, „am fi fost prietene“.

Dis-de-dimineață, pe țărm erau puzderie de bărci pescărești până hăt departe. Mulți pescari deja ieșiseră în larg, așa că mai rămăseseră doar câțiva – câțiva mai îndrăzneți, având în vedere că *menyoro* făcea uneori inspecții inopinate, ca să vadă care era leneș și dormea până târziu.

Pe de altă parte, nici copiii nu aveau voie să taie frunză la câini. Astăzi Lalani hotărî să cerceteze rapid pietrișul de pe fundul apei, după care să se îndrepte ață spre casă. Cine știe? Poate le scăpase surorilor Oragleo vreun amănunt evident.

Strigătele pescarilor vorbind între ei creșteau odată cu lumina soarelui. În lipsa norilor, aveai impresia că era jumătate după-amiezii. Croindu-și drum pe pietre, Lalani simți transpirația prelingându-i-se printre omoplați. Pietrele de sub apă puteau fi primejdioase; dacă alunecai, îți puteai rupe vreun os cu ușurință. Din fericire, majoritatea pietrelor erau uscate. În ultimul timp fluxul nu ajunsese până aici.

— Ziva, rosti Lalani încetișor, încercând să-și țină echilibrul. Dacă am să-ți găsesc părul, promit că n-am să i-l arăt decât Vey-dei și lui Hetsbi. O să fie secretul nostru.

Cu toate că numeroși alți sanlagitani cercetaseră stâncile acestea în căutarea unui semn de la Ziva, Lalani avea impresia că ea le cerceta cu mai multă hotărâre. O interesa mai mult fata decât fantoma. Fata aceea care fusese pedepsită pentru păcate pe care nu le comisese. Cea al cărei vis fusese să evadeze. Lalani încerca să se închipuie pe ea însăși ascunzându-se la bordul unei ambarcațiuni, pitindu-se într-un cotlon întunecat, în încercarea disperată de a găsi un loc mai bun. Dar ea n-ar fi putut face așa ceva niciodată. Cât curaj trebuie să fi avut Ziva, chiar dacă finalul nu fusese unul fericit pentru nimeni.

— Știi că n-ai vrut să faci rău nimănui, spuse Lalani. Dacă am să-ți gălesc părul, am să-l păstrez cu mult drag toată viața.

Cercetase de multe ori până atunci porțiunea aceasta mai puțin adâncă, dar parcă niciodată nu i se păruse atât de întinsă. Jumătate din pietre erau de regulă sub nivelul apei. Ca să înainteze, se biziua pe metoda pe care o exersase de multe ori: sprijinindu-se cu mâinile de două pietre mai solide, se lăsa pe vine și căuta șuvițe de păr. Apoi se muta la următoarea pereche de pietre și repeta procedeul.

Din când în când mai găsea câte un fir vechi de pescuit sau câte o bucată veche de năvod, pe care le ducea acasă, pentru mama ei. Dar astăzi pietrele nu-i dăruiră mare lucru.

Înaintă tot mai departe în larg cu brațele ridicate, ca să-și poată ține echilibrul. Pietrele erau din ce în ce mai plate și mai fine. La început, Lalani crezu că o să-i fie de ajutor, dar suprafețele acelea prietenoase prezentau și un dezavantaj: nu aveai de ce te ține, și nici sandalele ei nu aveau aderență la ele. Prima oară, alunecarea neașteptată pe piatră o luă prin surprindere. Se simți nesigură pe picioare chiar și după ce reuși să se reechilibreze. Inima începu să-i bată nebunește.

Apa clipea mai tare aici.

Dar oare cât de mult înaintase înspre larg?

Se întoarse să vadă.

Țărmlul era mai departe decât s-ar fi așteptat, dar nu era o distanță imposibilă. Tot ce avea de făcut era să se întoarcă pe unde venise, de pe o piatră pe alta.

Oare câtă vreme petrecuse explorând?

De acum toate bărcile pescărești erau în larg, cu excepția uneia singure. Văzu acoperișurile ascuțite ale caselor din sat. Era timpul să se întoarcă acasă.

Pășea cu mare grijă.

Când se făcuseră oare pietrele atât de alunecoase?

Se străduia să pășească pe aceleași pietre – dacă ajunsese până dincolo o dată, cu siguranță putea să o facă și a doua oară. Doar că nu-și mai aducea aminte exact pe care pietre călcase înainte.

Talpa îi alunecă din nou. Dădu din mâini ca să își recapete echilibrul și reuși.

Sunetul apei îi răsuna în urechi.

Nu-i plăcea apa.

Într-adevăr, locuia pe o insulă.

Într-adevăr, era mereu înconjurată de apă.

Dar nu-i plăcea. Nu de apă în sine îi era frică. Era îngrozită că ar fi putut ajunge *sub* apă. Nu știa să înoate. Puțini de pe insulă știau. La ce le-ar fi folosit? Numai marinarii și pescarii ieșeau în larg, dar și printre pescari erau destui care nu știau să înoate. Marinarii erau cei mai buni înotători – ei erau de fapt cei mai buni la toate –, așa că erau singurii care puteau ajunge înapoi acasă folosindu-se numai de brațe și picioare.

Teoretic.

Lalani și Veyda discutaseră de multe ori despre ideea de a înota. Atunci când bucăți de ambarcațiuni distruse se întorceau pe țărm purtate de valuri, se întrebau: „Oare era cu puțință ca oamenii de pe ambarcațiunile acelea să fi scăpat cu viață? Înotaseră? Dar tații noștri ajunseseră undeva înot? Mai erau oare în viață?”

„Eu nu cred că e greu să înoți, tu ce zici?” spunea Veyda. „Dai din picioare, îți aduci brațele în față și înaintezi prin apă ca un pește. Așa-i?”

Dar ce știa Lalani despre înot?

Aici cel puțin apa nu era adâncă. Și totuși...

Făcu un pas. Apoi încă unul.

Era tot pe pietrele acelea lucioase. Doar câțiva pași în plus și avea să se poată ține mai bine de ceva.

Abia apucase să devină puțin mai încrezătoare, când talpa uneia dintre sandale îi ajunsese pe o bucatăică de piatră udă, mai mică decât o pietricică, și *buf!* Lalani căzu, lovindu-se cu genunchiul de piatră. Simți un fir de foc săgetându-i piciorul până sus. Nu căzuse în apă, dar ce mare noroc era asta? Durerea fu atât de puternică, încât Lalani scoase un țipăt. Se aplecă și se sprijini cu palmele deschise larg de pietrele din față. Apoi se răsuci și se așeză pe piatra udă. Își privi cu atenție piciorul. Din rană i se scurgea un fir gros de sânge.

— Uh! gemu ea.

Aruncă o privire spre țărm, întrebându-se cum avea să ajungă până acolo cu genunchiul lovit și sângerând. Și dacă mai cădea o dată? Privi spre bărcile pescărești, care acum ajunseseră doar niște puncticele ce se legănau la orizont. Genunchiul îi zvâcnea. Și-ar fi dorit să știe care era barca unchiului ei, ca să se poată ruga în sinea ei Muntelui Kahna. „Kahna, dacă mă auzi, te rog scufundă-l pe Daraban!”

— Lalani!

O voce de bărbat o striga pe nume. Era Maddux Oragleo, tatăl lui Toppi, care tocmai se îndrepta de-a lungul țărmului către barca lui de pescar.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

Până să apuce Lalani să spună că nu, bărbatul deja pornise către ea, călcând pe pietre cu mare siguranță. O ajută să se ridice în picioare și se încruntă văzând sângele pe genunchiul ei.

— Va trebui să-l acoperi cu un bandaj și să-l strângi bine, spuse el. Pot să-l chem pe *menyoro* dacă vrei. Ți-ar putea obloji el rana.

— O, nu este nevoie, răspunse Lalani. Îmi pare rău că te deranjez.

Pășiră împreună până pe țărm. La un moment dat, pe lângă ei trecu în goană ceva. Era o *wallecta*. Cei doi se dădură deoparte, iar Lalani se agăță zdravăn de antebrațul lui Maddux. *Wallect*-ele erau niște creaturi mititele care se jucau deseori în preajma apei. Erau drăguțe, dar sperioase. Odată, Lalani și Veyda încercaseră să îmblânzească una. Dar *wallect*-ele nu erau făcute ca să fie îmblânzite.

Daraban îi spunea deseori lui Lalani că era nefolositoare ca o *wallecta*. „*Wallecta* barem ne oferă câte o bucățică de carne“, zicea el. „Tu ce ai de oferit?“

— Îmi pare rău că Toppi e bolnăvior, spuse Lalani.

Nu era sigură dacă era potrivit să spună asta, dar o spusese din inimă. Ce nedreptate, gândea ea, ca Toppi să sufere, când nu făcuse nimic rău.

Însă orice suferință era groaznică, nu?

— Mulțumesc, Lalani, zise Maddux.

Lalani dădu drumul brațului lui Maddux, ușurată că se afla din nou pe pământ.

— Toată lumea e necăjită zilele astea, în așteptarea ploii, continuă Maddux. Ești tare cumsecade că te gândești la Toppi al nostru.

— Aș vrea să pot face mai mult pentru el, spuse Lalani. Și eu, și Veyda.

— Sunteți niște fete cumsecade. Faceți și voi ce puteți, răspunse Maddux. Și asta e ceea ce contează.

În vreme ce Maddux se îndepărta, un sentiment de vinovăție o săgetă pe Lalani prin burtă ca o durere ascuțită. Maddux îi

spusese – și încă de două ori – că era o fată cumsecade. Dar, cu doar câteva clipe înainte, Lalani îi dorise răul unchiului ei.

Dacă ar fi știut asta, oare Maddux ar mai fi crezut că era o fată cumsecade?

Probabil că nu, gândi ea.